

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Ing. R. F.**, zastoupeného JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem se sídlem Praha 5, Symfonická 1496/9, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 4. 7. 2017, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2017, č. j. 49 Ad 4/2017 – 26,

t a k t o :

Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Výrokem I. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2019, č. j. 3 Ads 357/2017 – 41, byla zamítnuta v části směřující proti výroku I. kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2017. Výrok III. citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, kterým nebyla žádnému z účastníků přiznána náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti, byl zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 27. 4. 2020, sp. zn. II. ÚS 3158/19. Ústavní soud nesouhlasil se závěrem Nejvyššího správního soudu, že jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné pro nepřiznání nákladů řízení žalobci, především pak s premisou, že podstata sporu má vzhledem k uplatňovanému nároku ve výši 1 Kč bagatelní charakter, neboť dle jeho názoru věci rehabilitační a restituční z tohoto pohledu hodnotit nelze. Dále měl za to, že výrok o nákladech řízení byl pro žalobce překvapivý.

[2] Vázán uvedeným právním názorem posoudil tedy Nejvyšší správní soud náklady řízení o kasační stížnosti obou účastníků z obecných hledisek obsažených v § 57 - § 61 s. ř. s. a ve vyhlášce č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Žalovaná (stěžovatelka) rozhodovala ve věci důchodového pojištění, nemá tedy v případě jakéhokoliv výsledku právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Žalobce měl ve věci úspěch, měl by tedy právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud má však za to, že mu v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady řízení, jež by bylo možno považovat za účelně vynaložené, nevznikly. Jeho zástupce advokát JUDr. Lubomír Müller učinil v řízení dva úkony, podal vyjádření k návrhu žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (čl. 18 spisu) a dále k její kasační stížnosti (čl. 31 spisu). V prvním případě v zásadě pouze navrhl, aby odkladný účinek nebyl přiznán, v druhém (vyjádření rozsahem na půl strany) se zabýval jen otázkou doručení rozsudku Nejvyššího správního soudu v jiné věci (sp. zn. 3 Ads 306/2016) a v souvislosti s tím poukázal na korespondenci s žalovanou. **Jakákoliv právní argumentace k procesnímu návrhu žalované a především pak k námitkám obsaženým v kasační stížnosti však**

v jeho podáních zcela chybí, tato podání nemají parametry úkonu ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. a z hlediska ochrany práv žalobce byla v řízení bez významu.

[3] S ohledem na výše uvedené rozhodl Nejvyšší správní soud opětovně tak, že nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. července 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu